

tribuna | VÍCTOR ALEXANDRE. Escriptor (www.victoralexandre.cat)

La veritat té màrtirs

Un llibre aboca porqueria sobre Lluís Companys i el sotmet a un doble judici: el sumaríssim que el va portar a l'afusellament i el d'intencions que li fan. Tenen un denominador comú: la indefensió del president

La Catalunya d'avui és una nació que ha perdut el costum d'honorar les persones que van donar la vida per ella. Totes aquelles figures que en qualsevol altra nació amb un mínim d'autoestima serien lloades i respectades, a Catalunya són menystingudes, desacreditades i, fins i tot, com passa sovint, blasfemes. Lluís Companys és una d'aquestes figures. El seu assassinat i la dignitat amb què es va lliurar a la mort en nom de Catalunya són tan indiscutibles als ulls de la història que alguna ànima arrogant del país —emparant-se en l'autodefinició de catalanista i amb el suport de l'Esfera dels Llibres, del grup que edita el diari *El Mundo*— ja s'ha afanyat a escorcollar i escampar les nombroses contradiccions que l'afectaven com a ésser humà per mitjà d'un llibre titulat *La veritat no necessita màrtirs*. Un llibre, per cert, que ha estat elogiat i rebut amb els braços oberts per la dreta més feixista espanyola. En les seves pàgines, el seu autor, Enric Vila, i l'esfera literària de l'espanyolisme emmascarat aboquen tanta porqueria com poden sobre el nom de Lluís Companys afirmant que era un ésser melodramàtic, fatalista i malaltís, un cercador de glòria, un egòlatra, un vanitós, un fracassat políticament mort que «els nazis, en lliurar-lo a Franco, van ressuscitar». D'aquesta manera, sotmeten Companys a un doble judici: el judici sumaríssim que se li va fer l'any 1940 i el judici d'intencions que ara li fan. Dos judicis, a més, units per un trist denominador comú: la indefensió de Companys.

No hi ha dubte que la recerca de la veritat sempre és lloable; sempre, és clar, que la recerca no sigui un pretext per justificar una sentència condemnatòria feta a priori. Per tant, qui vulgui conèixer l'autèntica veritat sobre Companys, cal que llegeixi els llibres *Guerra Civil i Nacionalisme català*, de Víctor Castells. En ells no hi trobarà autoodi, sinó autoestima. L'afany

per cercar els aspectes foscos dels herois nacionals és positiu quan la nació a la qual pertanyen és una nació lliure, sobirana i independent. Un Estat es pot permetre aquestes coses sense que trontolli la seva consciència com a poble. Les nacions no normalitzades com la nostra, en canvi, necessiten referents que els recordin qui són, què han estat i quin ha de ser el seu irrenunciable horitzó. Tanmateix, per paradoxal que sembli, és justament en aquestes nacions, no pas en els estats, on proliferen els entrebancaires, on excel·leixen els trasbalsadors amb afany de notorietat. I és que els pobles

llargament subordinats a la voluntat d'un altre ja tenen aquesta patologia. Molts dels seus ciutadans experimenten un plaer morbós denigrant-se ells mateixos, despullant-se davant la nació que els domina i exhibint-se públicament amb tots els seus defectes. És així, per mitjà de l'autoflagel·lació, que legitimen i amplifiquen la figura del dominador alhora que minimitzen la pròpia tot justificant el sotmetiment que pateixen.

Per què deu ser que aquests abrandats i neutrals escorcolladors de la veritat no s'enfronten mai amb el dominador? Per què deu ser que es mostren tan iconoclas-

Una imatge del president, homenajiat a Montjuïc, on va morir afusellat.

tes davant els referents catalans i tan respectuosos amb els espanyols? Com s'explica que despleguin tanta energia per poder cobrir de porqueria Lluís Companys i que es mostrin tan submisos amb els referents de l'espanyolitat, com per exemple el rei d'Espanya? La resposta és senzilla: per covardia. Per covardia, perquè blasmar Lluís Companys no suposa cap risc mentre que blasmar el rei d'Espanya sí. I és que del que es tracta és de destruir els pocs referents que ens queden com a poble mentre els referents espanyols, arran d'això, s'engrandeixen cada dia més. És així com, a poc a poc, el nosaltres col·lectiu català va cedint el seu lloc a un nosaltres col·lectiu espanyol; és així com, orfena de referents, la consciència nacional catalana es veu obligada a fer un esforç titànic per tal de compensar les llacunes que presenta el seu imaginari com a poble.

Queda clar, d'acord amb això, que la revisió dels nostres referents històrics només es pot fer l'endemà de la independència, mai abans. I no es pot fer abans per la senzilla raó que sense referents difícilment hi haurà independència. És més, si no hi ha cap poble jurídicament reconegut que renunciï als seus referents, per què

hauríem de renunciar-hi nosaltres? Doncs bé, diguem-ho clar: nosaltres no som jutges d'intencions, nosaltres ens atemem als fets i els fets demostren que el president Lluís Companys, l'únic president democràtic d'Europa afusellat pel feixisme, va donar la vida per Catalunya. El seu assassinat, per tant, va ser un crim d'Estat que no hem oblidat. Com no hem oblidat tampoc que Espanya no sols no ha demanat mai perdó per aquest crim, sinó que manté un silenci còmplice i es nega a revisar l'ignominiosa farsa d'aquell 14 d'octubre de 1940. Sortosament, aquest no és el cas d'Alemanya. Alemanya va demanar perdó a Carne Ballester, vídua de Companys, per haver lliurat el seu marit a les autoritats franquistes i, posteriorment, per mediació de Josep-Maria Batista i Roca, la va indemnitzar en saber que malvivía tota sola sense recursos en unes golfes de París.

Hi ha una cosa que els catalans amb un mínim de dignitat hem de tenir present: a Lluís Companys el van assassinar perquè era el president de Catalunya i perquè amb la seva mort pretenien destruir la nostra identitat nacional. Va ser per això que va patir tota mena de vexacions, com ara ser exhibit entre reixes mentre les visites li llançaven escopinades, monedes i roses de pa. Tot i així, el seu comportament davant la mort va ser exemplar. Amb una serenitat i una fermesa extraordinàries, va fer les últimes passes de la seva vida al Fossar de Santa Eulàlia, al castell de Montjuïc; es va descalçar per poder sentir la terra que tant havia estimat i, amb els ulls descoberts, mirant de fit a fit els seus botxins, va pronunciar aquestes últimes paraules: «Per Catalunya!»

Creç, honestament, que si Lluís Companys va tenir la dignitat de morir per Catalunya, Catalunya ha de tenir la dignitat d'estimar el seu gest, honorant la seva memòria i elevant-lo a la categoria d'heroi nacional.

de set en set | MANUEL CASTAÑO

Despolititzem, qui comença?

El conseller de la Vicepresidència —no pas vicepresident; fins que una llei no estableixi aquest càrrec, és tan conseller com tots els altres— ha dit que cal despolititzar el català. És una gran idea si es tracta també de despolititzar totes les altres llengües, perquè, si no, serà un negoci pessim. Podrem discutir tot el que faci falta sobre com s'ha de reglamentar l'ús del català, i fins a quin punt convé fer-ho; però sempre toparem amb una constant que no es pot aïllar: la reglamentació de l'espanyol és complexa, i si no, garrotada; la del català, simplement, s'incomplexa. Un noi de 14 anys va rebre la visita d'una brigada antiterrorista només perquè havia demanat a algunes empreses que acatessin la llei i etiquetessin en ca-

talà amb la mateixa facilitat que saben fer-ho en portuguès o en àrab. Això va ser l'any 2004, pocs dies després que ZP presentés a l'ONU la seva proposta d'aliança de civilitzacions. Està vist amb quina mena de gent li agrada dialogar a aquest govern, i on creu que sí que hi ha una amenaça subversiva digna d'enviar-hi els Jack Bauer de guàrdia. Doncs bé, despolititzem. Diu el conseller que ara el català és la llengua d'uns quants, i que s'ha de convertir en l'idioma comú. Això ho aconseguirem amb discursos benvolents que només els catalans —aquests «uns quants» escoltem, o bé amb lleis? Com pot sobreviure avui una llengua si és políticament irrelevant? Si no ens imposen, però sí que se'ns imposen, on anem a parar?

la galeria | JAUME P. SAYRACH

Cinquanta anys

Aquest any a la missa de Santa Coloma a la parròquia Gran no s'hi cabia: hi havia molta gent, també de Vilassar de Mar i de l'església barcelonina de Sant Oleguer. Tres capellans celebraven el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Tinc la sort de ser amic d'ells, i d'haver treballat amb ells a Santa Coloma. Mentre la cerimònia es desenvolupava, solemne i parsimoniosa, els contemplava a l'altar, concelebrant amb el rector, i m'abandonava als records; molts episodis amb un denominador comú: la feina ben feta i, sobretot, unes vides lliurades a la gent amb generositat i il·lusió. Joaquim Trias i Salvador Cabré van fundar les parròquies del Riu i del Singuerlín. Josep Galbany va dur les regnes de l'església

principal. Puc dir que tots tres han estat, per damunt de tot, amics i companys de les persones de les seves comunitats, ho llegia en els rostres dels assistents, i em produïa un gran goig. Sentia, també, un punt de tristesa i, potser d'enig, perquè tants esforços, tanta dedicació (com podria dir-ho de tants sacerdots, treballadors humils de l'Església), queda sovint ocultat pel comportament d'una institució que, a escala «important», dóna un testimoni ben diferent. Però em consola la creença que les seves vides tenen molt a veure amb la del sembrador que, en ple hivern, llança la llavor al camp, sense que ningú en parli ni se n'adoni. Sap que quan arribi la primavera —i la primavera sempre arriba— els camps reverdiran i la vida els farà bonics.